

„Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie;
iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1, 18)

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

Publicație săptămânală creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească,
editată cu binecuvântarea Preasfințitul Ioachim Băcăuanul,
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

- 14 septembrie -

DUMINICA ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI

Cea mai veche și mai importantă dintre sărbătorile ortodoxe închinată cinstirii Sfintei Cruci este Înălțarea Sfintei Cruci (Stavrofană). În această zi, sărbătorim de fapt amintirea a două evenimente deosebite din istoria lemnului Sfintei Cruci, și anume:

- Aflarea Crucii pe care a fost răstignit Mântuitorul și înălțarea ei solemnă în văzul poporului de către episcopul Macarie al Ierusalimului, în ziua de 14 septembrie 335;

- Aducerea sau întoarcerea Sfintei Cruci de la perșii păgâni, la anul 629, pe timpul împăratului bizantin Heraclius, care a depus-o cu multă cinste în biserica Sfântului Mormânt (a Sfintei Cruci) din Ierusalim, după ce patriarhul Zaharia a înălțat-o în văzul credincioșilor, la 14 septembrie 630.

Sfânta Cruce pe care a fost răstignit Mântuitorul a fost aflată în anul 326 sau 327 și se datorează stăruințelor împărătesei Elena, mama împăratului Constantin cel Mare, conform unei tradiții pioase consemnate de mulți istorici bisericești, cum ar fi: Eusebiu de Cezareea, Sfântul Chiril al Ierusalimului, Sfântul Ambrozie al Milanului, etc. Evreii au îngropat crucea Domnului, precum și piroanele Lui, mormântul, etc. Acestea au rămas îngropate până în anul 327, în zilele marelui împărat Constantin, care a fost cel dintâi împărat creștin. Acest împărat a primit religia cea adevărată, credința în Iisus Hristos printr-o minune dumnezeiască. El trebuia să intre în război cu Maxențiu, împăratul Romei, care a avut mulțime de ostași bine înarmați, iar Constantin avea foarte puțini, din care cauza era întristat și se înspăimânta cu gândul, neștiind cum să-l biruiască. Într-o zi, i s-a arătat pe cer chipul Sfintei Cruci, strălucind mai mult decât lumina soarelui și pe acea cruce scria: „en touto nika” – cu acest semn vei birui, sau prin acest semn vei învinge, în limba latină: „in hoc signo vinces”.

CUPRINS

1. Duminica Înălțării Sfintei Cruci.
3. Despre venerarea Sfintei Cruci.
5. Sfaturi soților creștini (III).
6. Cum se face corect semnul Sfintei Cruci?
7. Puterea Sfintei Cruci.
8. Ce trebuie să cerem în rugăciune?

Când a văzut Constantin acest semn s-a veselit și a prins curaj, a poruncit să se facă cruci, să le pună pe steaguri și să pornească la război. Bătălia s-a dat la Podul Vulturului de lângă Roma în data de 28 octombrie 312. Constantin avea 20.000 de soldați, iar Maxențiu 150.000 și el devine împărat al Imperiului roman. Ajuns împărat, mama sa Elena pornește o expediție în Țara Sfântă ca să găsească Sfânta Cruce. Ea a fost întâmpinată de episcopul Macarie al Ierusalimului. Acesta a făcut rugăciuni către Dumnezeu, ca să i se descopere locul unde a fost răstignit Mântuitorul, pe Golgota. În urma rugăciunilor s-a descoperit locul.

Conform celor relatate de istoricii bisericești, pe locul unde a fost îngropată Crucea Domnului și crucile celor doi tâlhari între care a fost răstignit Iisus, împăratul Adrian a zidit un templu păgân, pe care împărăteasa l-a dărâmat și în urma săpăturilor arheologice, s-au găsit trei cruci: una a Domnului și două a celor doi tâlhari. Au găsit și piroanele cu care Iisus a fost pironit pe Cruce. Mare bucurie a avut Sfânta Elena când a găsit Sfânta Cruce, unde pe loc s-a și produs o minune. Murise de curând în Ierusalim o fată de neam mare și episcopul Macarie a atins Sfânta Cruce de ea, iar fata a înviat de îndată și umbla sănătoasă, mulțumind lui Dumnezeu cu glas mare și propovăduind puterea Sfintei Cruci. Dacă s-a răspândit vestea că s-a aflat Sfânta Cruce, s-au strâns pelerini din toate părțile ca s-o vadă.

Sfânta Cruce a fost înălțată în biserica Sfântului Mormânt în ziua de 14 septembrie 335. Sfânta Cruce este instrumentul binecuvântat al mântuirii noastre. Obiect de tortură pentru evrei: *„De va fi întru cineva păcat vrednic de moarte și-l veți osândi să moară spânzurat de copac, trupul său să nu rămână peste noapte pe copac, ci chiar în ziua aceea să-l îngroapați, de vreme ce blestemat este de Dumnezeu tot cel spânzurat pe lemn; în felul acesta nu veți pângări pământul pe care Domnul Dumnezeu tău, ți-l dă să-l moștenești”* (Deut. 21, 22-23); *„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, devenind El blestem de dragul nostru, pentru că scris este: Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn”* (Galateni 3, 13). **Crucea a fost sfințită prin sângele dumnezeiesc scurs pe ea și a devenit instrument de mântuire.**

În ciuda tuturor afirmațiilor sectare împotriva cinstirii Sfintei Cruci, Biserica Ortodoxă aduce următoarele argumente pentru cinstirea ei și anume:

- „Căci cuvântul crucii nebunie este pentru cei ce pier; dar pentru noi cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 18);
- „Dar mie să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine și eu pentru lume” (Gal. 6, 14);
- „Fiindcă mulți – despre care v-am vorbit adeseori, iar acum o spun plângând – se poartă ca dușmani ai crucii lui Hristos. Sfârșitul lor este pieirea” (Filip. 3, 18-19).

Să medităm adânc la cele relatate și să știm că:

FĂRĂ CRUCE NU EXISTĂ MÂNTUIRE!

DIALOG CU UN SECTAR DESPRE VENERAREA SFINTEI CRUCI

Sectarul: De ce vă închinați la cruce?

Preotul: Sfânta Cruce este altarul pe care s-a adus jertfa cea adevărată pentru oamenii din toate timpurile. Iisus Hristos a fost și jertfă adevărată și preotul care a adus-o, câștigând prin ea mântuirea noastră, după cum ne adevărește Sfânta Scriptură, zicând: „Iar Hristos, venind Arhiereu al bunățităților celor viitoare..., nu cu sânge de țapi și de vitei, ci cu însuși Sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare. Căci dacă sângele țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului, cu cât mai mult Sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus lui Dumnezeu pe Sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetul vos-
tru de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu”. (Evrei 9, 11-14)

Sfântul Chiril al Ierusalimului zice: „Mântuitorul a suferit toate aceste patimi ca să împace prin Sângele Crucii pe cele din cer și pe cele de pe pământ” (Col. 1, 20). Din pricina păcatelor eram dușmani ai lui Dumnezeu, și Dumnezeu hotărâse ca păcătosul să moară. Trebuia să se întâmple una din două: sau Dumnezeu, ca Unul ce-Și îndeplinește spusele, să-i omoare pe toți, sau să anuleze hotărârea, ca Unul ce este iubitor de oameni. Totuși, privește la înțelepciunea lui Dumnezeu! A menținut cu adevărat și hotărârea și Și-a arătat cu putere și iubirea de oameni! În trupul răstignit pe lemnul Crucii, Hristos a luat păcatele, pentru ca prin moartea Lui noi să murim pentru păcate și să trăim pentru dreptate (1 Petru 2, 24). Nu era om de rând Cel ce a murit pentru noi. Nu era oaie necuvântătoare. Nu era înger, ci Dumnezeu întrupat! Nu era atât de mare nelegiuirea păcătoșilor, pe cât de mare era dreptatea Celui Care a murit pentru noi.

Sectarul: Crucea este o spânzurătoare și este cu totul nefiresc să cinstim un obiect care a servit drept spânzurătoare unei persoane iubite de noi. Cum este posibil să cinstim noi obiectul care a servit ca instrument de chinuire pentru Mântuitorul nostru?

Preotul: Noi trebuie să cinstim Sfânta Cruce cât se poate mai mult, deoarece Hristos a iubit Crucea și a îmbrățișat-o cu iubire și a ars pe ea păcatul nostru, ca pe un altar. Crucea arată rușinea noastră, iar nu a Domnului; din partea Domnului arată iubire. Deci gândul la ea ne face, pe de o parte, să ne rușinăm și să ne căim de păcatele noastre și să luptăm împotriva lor, îmbrățișând și noi Crucea cum a îmbrățișat-o Domnul; iar pe de altă parte, să ne înduioșăm de dragostea Lui cu care ne-a mântuit prin ea de păcatele noastre și să o slăvim. **Desigur că obiectele care ne aduc întristare și durere pentru pierderea unei persoane scumpe, noi nu le cinstim, dar Crucea Domnului nu ne-a adus întristare, ci bucurie și mântuire.** Căci ea n-a fost, cum socotiți voi, sectarilor, o simplă spânzurătoare, ci a fost altar de jertfă pe care s-a adus cea mai mare și mai prețioasă jertfă cu putință, pentru mântuirea noastră.

Sectarul: Trebuie să cinstim pe Hristos, iar nu Crucea Lui, pe care El a murit.

Preotul: Dar și în Vechiul Testament a fost cinstit nu numai David, ci și sabia cu

care a ucis pe Goliat, căci și ea a fost ținută cu mare cinste în cortul sfânt lângă efod, după cum spune: Și a zis David către Abimelec: „N-ai cumva la îndemână vreo sulită sau vreo sabie? Căci eu nu mi-am luat nici sabia, nici altă armă...”. Preotul însă a răspuns: „Iată sabia lui Goliat filisteanul, pe care l-ai ucis în Valea Stejarului; ea este învelită într-o haină, după efod...” (1 Regi 21, 8–9). Deci cu atât mai mult trebuie să cinstim noi Sfânta Cruce, așezând-o în biserici, fiindcă altă armă ca ea, împotriva celui rău, nu există, ea fiind o sabie neasemănat mai puternică decât sabia lui David, căci prin ea a fost biruită puterea satanei. De aceea și Marele Apostol o numește puterea lui Dumnezeu, zicând: „*Cuvântul crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu*” (1 Cor. 1, 18).

Sectarul: Dacă este vorba să cinstim Crucea, atunci trebuie să cinstim nu numai Crucea, ci și piroanele, cununa de spini, pe Pilat și pe Iuda, pe arhierii Ana și Caiafa, pe ostașii batjocoritori, pentru că tot atât au contribuit și aceștia, cât și Crucea, la mântuirea noastră.

Preotul: Nu trebuie să cinstim pe Pilat, pe Iuda, pe arhierii, pe ostașii batjocoritori și ucigași ai Domnului, pentru că trebuie să ținem seama de intenția pe care au avut-o ei când au contribuit la patimile și la moartea Domnului. Scopul lor era de a-L batjocori, de a-L rușina și de a-L chinui, omorându-L ca să nu mai fie. Cât privește cununa de spini, piroanele etc., noi le cinstim și pe acestea, dar nu ca pe Cruce, pentru că nicăieri în Sfânta Scriptură nu ni se spune că am fi fost împăcați cu Dumnezeu prin ele, și nici n-au fost prefigurate în Vechiul Testament precum a fost Crucea. Iată deci pentru ce cinstim Sfânta Cruce mai mult decât pe acestea.

Sectarul: Dacă este vorba să cinstim Crucea lui Hristos, atunci trebuie să cinstim numai Crucea cea adevărată, pe care a fost răstignit Domnul Iisus, iar nu și toate crucile făcute de oameni, pentru că acestea, fiind lucrate de oameni păcătoși, nu pot fi sfinte și vrednice de a fienerate.

Preotul: Atunci și cu Biblia ar trebui să facem tot așa. Astăzi avem foarte multe Biblii și, prin asemănare cu cele ce spui dumneata, ar trebui să o respectăm numai pe cea originală, iar nu și pe toate celelalte tipărite de culegători și de tipografi păcătoși sau necreștini. Aceasta ar fi însă ceva de neînțeles pentru un om cu mintea întregă, cum de neînțeles este și obiecțiunea de mai sus.

Sectarul: Crucea nu trebuie păstrată în afară, pe piept, în biserici și în case etc., ci înlăuntrul nostru, în suflet.

Preotul: Cine o are în suflet, când o vede în afară se bucură. Cea din afară întărește pe cea dinlăuntru, căci totdeauna obiectele din afară trezesc și întăresc sentimentele cele dinlăuntru. De altfel, și crucea dinlăuntru nostru, ca simțământ de evlavie, a fost produsă tot prin cea din afară. Dacă nu este în afară, nu poate fi nici înlăuntrul nostru. Cine este următor al Crucii lui Hristos, iubește și crucea cea dinlăuntru și cinstește cu evlavie și semnul ei din afară.

„Călăuză în credința ortodoxă” - Arhimandrit Cleopa Ilie, Editura Episcopiei Romanului, 2003.

SFATURI SOȚILOR CREȘTINI (III)

Bărbatul care-și petrece cea mai mare parte din timp în viața publică, este prins de treburile obștei. Femeia, stând la ea acasă, ca într-o școală a înțelepciunii, reculegându-se în ea însăși, are putința să se dedea rugăciunii, citirilor pioase și alte înțelepte îndeletniciri. După cum cei ce sălășluiesc în pustie, nu sunt tulburați de nimeni, tot asemenea femeia, trăind mereu în cămin, se poate bucura de o pace fără sfârșit. Poate așadar, să săvârșească, pe socoteala ei, înțelepciunea.

Poate, când bărbatul vine tulburat, să-l potolească, să-i aducă liniștea, să-i depărteze din suflet grijile cele închipuite, cugetele de mânie, și să-l trimită iarăși la treburile lui despovărat de cele rele – ducând cu el cele bune câștigate acasă. Nimeni nu are o putere mai mare într-o desăvârși un bărbat și a-i mlădia sufletul cum vrea, decât o femeie pioasă și înțeleaptă. Asemenea, **de la nimeni altul: stăpân, judecător, nu va primi muștrări sau sfaturi cu bunăvoință un bărbat, ca de la femeia lui; va fi pentru el chiar o plăcere să fie muștrat de ea, din pricina iubirii pe care el o are pentru aceea care-l sfătuiește.** Aș putea arăta mulți bărbați, aspri și neprimitori de muștrări, care au fost, în felul acesta, mult îmbunătățiți de soțiile lor.

Femeia, care împarte cu bărbatul ei și masa și patul, care-i mama copiilor lor, care știe treburile cele văzute și cele tainice ale lui și toate celelalte, care-i este alături întru toate, care ține de el ca trupul de cap, dacă-i înțeleaptă și știe cum să se poarte, va veghea mult mai bine și mai folositor decât oricine ar fi, asupra tovarășului vieții ei. Poftesc pe femei la o asemenea lucrare: să fie bărbaților lor bune sfătuitoare.

Cel ce se căsătorește cu o femeie bogată, își ia mai degrabă un stăpân decât o soție. Dacă femeile, chiar fără prisosința avuțiilor, sunt pline de trufie și înclinare spre slava cea deșartă, cum vor putea fi suferite de bărbații lor, dacă această prisosință e și mai mare? Câți bogați, care s-au căsătorit cu femei de asemenea bogate, nu și-au mărit avuția, jertfind bucuria de a trăi și pacea, având a duce în fiecare zi adevărate bătălii și trăind în certuri și neînțelegeri! Și câți săraci căsătoriți cu femei încă mai sărace decât ei, se bucură de liniște și văd soarele cu o privire îmbucurată, în vreme ce bogații, împresurați de îmbuibări, își doresc adesea moartea, din pricina femeilor lor și să fie despovărați de viețuirea pe care o duc! Ca să se adeverească că banul nu slujește la nimic, dacă nu slujește o cauză bună.

Dar ce să vorbesc de înțelegere și de pace? Chiar vorbind numai despre avuție, adesea-i lucru neînțelept să te căsătorești cu o femeie mai bogată ca tine... **O femeie virtuoasă, înțelegătoare, modestă, chiar când e săracă, va ști să scoată mai mult din sărăcie decât din bogăție.** Dimpotrivă, o femeie stricată, fără frâu, certăreață, chiar de va găsi la ea acasă mulțime de comori strânse, le împrăștie mai degrabă decât vântul praful. Și pricinuind bărbatului o mulțime de necazuri, îi aduce repede și ruina.

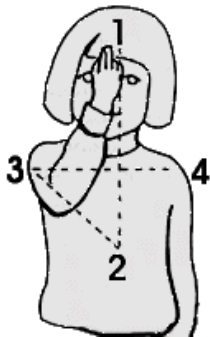
Nu trebuie să căutăm așadar, bogăția, ci o femeie vrednică să facă o bună folosire a ceea ce are. (va urma)

CUM SE FACE CORECT SEMNUL SFINTEI CRUCI

Se folosește mâna dreaptă, unind degetele ei în felul următor: degetul mare, degetul arătător și degetul mijlociu sunt împreunate într-un singur punct, în timp ce inelarul și degetul mic sunt ținute în palmă.

Cele trei degete astfel împreunate se pun pe frunte – pentru a sfinți mintea –, apoi coboară până la buric – pentru a sfinți simțurile –, de acolo, mâna merge la umărul drept, iar apoi ea merge orizontal la umărul stâng – pentru a sfinți puterea trupului. În timp ce se face semnul Sfintei Cruci, se rostește „în numele Tatălui” (când mâna e pe frunte), „și al Fiului” (când mâna coboară la buric), „și al Sfântului Duh” (când mâna se duce de la un umăr la celălalt), „Amin” (când mâna o retragem de la umărul stâng). Cele trei degete împreunate simbolizează unitatea Sfintei și nedespărțitei Treimi. Celelalte două degete, strânse unul lângă celălalt și ambele în podul palmei închipuiesc cele două firi, omenească și dumnezeiască, unite în persoana Domnului nostru Iisus Hristos. Nu spunem „Amin” când mâna este la umărul stâng, nu facem cruci mici strâmbe și rapide, de parcă am cânta la mandolină.

Dacă dorim să facem și o închinăciune, ne aplecăm numai după ce mâna este din nou lăsată să cadă pe lângă trunchi. De ce? Pentru că tocmai am închipuit Crucea de pe Golgota și ne închinăm ei. Uneori se mai observă o altă greșeală, destul de răspândită: închinăciunea se face în același timp cu semnul Sfintei Cruci. Nu trebuie să facem acest lucru, deoarece rupem Crucea. Dacă însă ne oprim cu semnul Sfintei Cruci la piept, și nu la buric, atunci crucea pe care o facem apare răsturnată și, fără să vrem, transformăm Crucea lui Hristos într-o cruce satanistă.

Unii dintre credincioșii care vin la biserică numai de câteva ori pe an, de cele mai multe ori își fac semnul Sfintei Cruci incorect. Pe unul îl vezi că-și face semnul Sfintei Cruci ca și cum ar alunga muște sau ar cânta la cobză, altul își împreunează degetele ca și cum nu și-ar face semnul Crucii, ci ar vrea să presare sare peste el. Nici nu trebuie să mai amintim greșeala cea mai frecventă în care mâna nu mai ajunge până la umărul drept sau cel stâng, ci face o mișcare nedefinită în dreptul pieptului.

Este aceasta ceva neimportant, o simplă formalitate? Nu, nicidecum! Sfântul Vasile cel Mare scria cu mult timp în urmă că: **„În Biserică totul este bun și se face după rânduială”**. Semnul Sfintei Cruci este mărturia văzută a Credinței noastre. Ca să-ți dai seama cât de evlavios este cineva, privește cum face semnul Sfintei Cruci. **„Cel ce este credincios în foarte puțin, și în mult este credincios”** (Lc. 6, 11)

Semnul Sfintei Cruci are o putere foarte mare. În Vietțile Sfinților sunt descrise multe întâmplări ce ne arată cum semnul Sfintei Cruci făcut peste trupul cuiva, chiar și o singură dată, rupe legăturile diavolilor. De aceea **creștinii care din nepăsare își fac incorect și fără evlavie semnul Sfintei Cruci, îi fac pe diavoli să salte de bucurie.**

PUTEREA SFINTEI CRUCI

Vn tânăr dornic de aleasă învățătură s-a dus odată la o mănăstire, să-i ceară sfat unui bătrân călugăr:

- Părinte, dați-mi, vă rog, o carte din care să pot învăța cel mai bine cum trebuie să fie un creștin; cum trebuie să gândească, ce trebuie să facă; o carte care să-mi explice toate aceste lucruri!

Călugărul i-a spus că are o asemenea carte în chilia sa și s-a dus să o aducă, însă, după câteva clipe, s-a întors ținând în mână o cruce pe care i-a întins-o tânărului. Văzându-l mirat, i-a spus:

- Fiule, crucea este cea mai de seamă învățătură pe care Dumnezeu i-a dat-o omului. Pentru noi, Mântuitorul S-a jertfit pe cruce, arătându-ne astfel ce înseamnă să iubești, fiindcă a făcut acest lucru din dragoste pentru oameni. Crucea înseamnă tocmai calea pe care omul ajunge la iubire, adică la Dumnezeu. Cel ce știe să-și poarte crucea, poartă cu el, în același timp, harul și iubirea Domnului. De aceea, crucea nu este o povară, ci o bucurie. Când te dăruiești celui drag, nu o faci cu tristețe și cu rețineră, ci cu bucurie și entuziasm. Crucea înseamnă, deci, curaj, răbdare, dar, mai ales, dragoste. Doreai o carte pe care să o citești cu ochii și a cărei învățătură să îți lumineze mintea. Iată, în schimb, Crucea - o carte pe care o vei citi cu sufletul și a cărei învățătură îți va lumina întreaga viață.

„Crucea, izvor de tămăduire, ușa Tainelor, arma păcii, veselia sufletului meu.” - Acatistul Sfintei Cruci

GHICI GHICITOAREA MEA...

Pe nedrept fu condamnat
Și pe lemn fu spânzurat,
Dar mântuire ne-aduce
Domnul Bun prin Sfânta...

Cine-i cel ce-a fost silit,
Când Iisus s-a poticnit,
Crucea să l-o ducă-n spate,
Spre Golgota, printre gloate?

Dragi copii, întrucât ne pregătim de începerea școlii, vă propun să rezolvați o problemă de logică, urmând ca răspunsul corect să-l aflați în numărul viitor al revistei noastre:

Într-un port maritim se găsește acostat un vapor care are fixată pe laterală o scară de lemn, compusă din 20 de trepte situate la 25 cm una de cealaltă. Nivelul apei este exact pe treapta a 17-a, iar ultimele 3 sunt în apă. La ora fluxului apa începe să crească cu 10 cm pe ora. Puteți calcula, în mai puțin de un minut, în cât timp apa va urca până la treapta a 15-a?

CE TREBUIE SĂ CEREM ÎN RUGĂCIUNE

Pentru mulți creștini, dorința de a avea o viață cât mai fericită din punct de vedere material și lipsită de griji este considerată firească. De aceea, cer de la Dumnezeu să reușească în toate problemele lumesti – mai ales că țin și unele dintre poruncile Sale: merg la slujbe, țin post, se împărtășesc...

Din Pateric aflăm că vechii asceți, când nu aveau nicio greutate sau ispită, ziceau cu neliniște că i-a uitat Dumnezeu. Se simțeau în siguranță numai atunci când dragostea lui Dumnezeu le trimitea încercări. Așadar, **este o rățacire să căutăm o viață comodă, fără întristări, care nu duce niciodată la ceruri.**

Atâta timp cât durează viața noastră pe pământ, chiar de am și urî păcatul și am dori cu harul lui Dumnezeu faptele cele virtuozitate, din slăbiciune și din neputință, eșuăm în greșeli. De aceea avem nevoie de spovedanie mereu.

Pocăința este hrană a vieții duhovnicești. Ridicarea continuă și regulată și spovedania sinceră ne înarmează cu putere în războiul împotriva răului și ne garantează sfârșit creștinesc, în pace, de vreme ce ne vom afla pregătiți și curățiți duhovnicește. Pocăința stă la baza întregului efort de înălțare spirituală a creștinului, continuând să fie pe parcursul întregii vieți, indiferent de treapta duhovnicească la care am ajuns, o constantă a urcușului duhovnicesc a tuturor celor ce tind spre mântuire.

Nu întâmplător, Hristos ne îndeamnă: **„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă”** (Matei 6. 32). **Cereți în rugăciunile voastre să dobândiți lucruri cerești și netrecătoare pentru ca, primindu-le ca atare, să moșteniți împărăția cerului și să vă bucurați de cele mai mari bunătăți!**

Trebuie, deci, să ne rugăm pentru cele trebuincioase vieții, atât pentru noi, cât și pentru alții – dar, să fim cu luare aminte, ca nu cumva să cerem lucruri care să privească relele noastre înclinări, căci Dumnezeu nu ascultă astfel de rugăciuni (Iacov 4. 3). **„Cine cere lui Dumnezeu bogăție, dregătorii, slavă deșartă ori altele de acest fel, nu caută mărirea lui Dumnezeu, ci lucruri trecătoare; acela înjosește pe Dumnezeu, Domnul și Stăpânul, la treapta de slujitor al poftelor lui, al zgârceniei lui, al vieții lui desfrânate. Cum ar putea să-l asculte Dumnezeu?”** (Sf. Ioan Gură de Aur, Omilia a XIX-a la Matei, vol. III). **Să nu cerem de la Dumnezeu ce vrem noi, ci ceea ce vrea El.**

Programul liturgic al săptămânii: 15-21 septembrie 2014

Luni, marți, joi	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
Miercuri	07:30 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Sfântul Maslu
Vineri	07:30 19:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efreim cel Nou
Sâmbătă	07:30 17:00 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Vecernia - Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeii
Duminică	07:00	- Utrenia și Sfânta Liturghie